

říjnu 1918 jmenování úředníky XI., X. nebo IX. třídy hodn. v některé skupině vyšší, zejména ve skupině C, jak tomu bylo u stěžovatele.

Názor tento odpovídá zásadnímu stanovisku, na kterém je vybudována i služební pragmatika ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. Dle ní přiznává se úředníkům při splnění zákonitých podmínek bezvýhradný postup do vyšších stupnic platových a do platů vyšší třídy hodnostní jen v rámci téhož odvětví služebního (§§ 50 až 52 služ. pragm.), kdežto při přestupu do jiného odvětví služebního má ústřední úřad dle § 51, posl. odst. služ. pragm. právo, nikoli však povinnost, za zvláštních okolností povolit připočtení určité doby pro časový postup, takže tu o nějakém nároku úředníkově nemůže býti řeči.

Této zásadě by se přičilo, kdyby služba kancelářská, za jakou je i zákonem ze dne 18. února 1919 č. 89 sb. z. a n. uznávána služba kancelářských oficiantů (pomocníků), byla beze všeho započítávána také úředníkům jiných odvětví služebních.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1015.

Zabírání bytů: * Po 30. červnu 1921 nemohou obce pokračovati v provádění opatření dle zákona o zabírání bytů obcemi, tedy ani vydati zabírací nález ani činiti opatření k jeho výkonu.

(Nález ze dne 14. listopadu 1921 č. 15311.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 979, 994 a 995.

Věc: Jan H. v Š. proti okresní správě politické na Kladně o vyklizení bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Nesprávný jest názor stížnosti, že zmocnění obcím k provádění opatření dle §§ 2—31 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. propůjčené bylo časově omezeno do 30. dubna 1921, neboť zákonem ze dne 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. byla lhůta ta prodloužena do 30. června 1921.

Přes to jest stížnost důvodná. Jak právě uvedeno, zaniklo oprávnění obcí prováděti opatření dle zákona o zabírání bytů obcemi dnem 30. června 1921. Po tomto dni nemohly obce pokračovati v provádění opatření těch, tedy ani vydati zabírací nález ani činiti opatření k jeho výkonu.

Obecní rada v K. žádala dne 1. srpna 1921 žalovaný úřad o nařízení nuceného vyklizení zabraného bytu. K návrhu tomu však obec po 30. červnu 1921 oprávněna již nebyla. Nařídil-li žalovaný úřad vyklizení bytu, tedy výkon záboru, rozhodl o návrhu neoprávněné strany a překročil tím meze své působnosti, protože je i naříkané rozhodnutí zmatečné, nehledě ani k tomu, že by ani za jiných okolností, totiž kdyby zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. ještě platil, nebyl žalovaný úřad oprávněn nuceně vyklizení bytu, o němž jde, naříditi, poněvadž roz-

hodnutí obce (společného bytového úřadu) podle § 2, odst. 4 a podle § 11 byt. zák. jsou vykonatelná soudní a nikoliv politickou exekucí.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o správ. soudě.

Č. 1016.

Dohled k obcím na Slovensku: * Konečná, v pořadu stolic správních nenaříkatelná rozhodnutí administrativních výborů nemůže ministr s plnou mocí pro správu Slovenska podle § 10 zák. čl. XXI: 1886 z moci úřední zrušovati. Má však právo prohlásiti i tato rozhodnutí za právně bezúčinná tehdy, když rozhodnutí ta jsou zmatečná pro absolutní nepřislusnost administrativních výborů.

(Nález ze dne 15. listopadu 1921 č. 14.803.¹⁾)

Věc: Julius K. v P. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o pensionování stěžovatele.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Usnesením městské rady města s regulovaným magistrátem Prešova ze dne 25. dubna 1919 č. — byl stěžovatel, městský hlavní fiskál, ke své žádosti přeložen od 1. července 1919 na trvalý odpočinek, při čemž mu na základě jeho 33leté služby (do níž započtena byla též léta válečná) byly vyměřeny pensijní požitky částkou 9456 K (z toho 8256 K platová pense a 1200 K bytná pense); do základny pensijní byly započteny: roční služné 4400 K, roční osobní přídavek 2000 K a roční válečná podpora 3200 K.

Podle zprávy měšťanosty města Prešova učinila městská rada toto usnesení v době, kdy již byla županem rozpuštěna.

Nová městská rada učinila pak usnesení ze dne 26. srpna 1919, jímž zbavila platnosti usnesení dřívější městské rady a přeloživši stěžovatele na trvalý odpočinek opět od 1. července 1919, vyměřila mu na základě 33leté doby služební roční pensijní požitky toliko částkou 6424 K (z toho 5504 K platová pense, 920 K bytná pense); do základny pensijní byly započteny pouze: roční služné 4400 K a roční osobní přídavek 2000 K.

Na toto usnesení nové městské rady podal stěžovatel odvolání k administrativnímu výboru župy Šaryšské, v němž navrhoval, aby usnesení městské rady bylo zrušeno a aby městské radě bylo uloženo i na dále vykonávati usnesení původní. V odvolání dovozoval stěžovatel, že usnesení nové městské rady je nezákonné, neboť jím bylo zrušeno usnesení dřívější, které vzešlo již v právní moc, a dále že podle pensijního statutu města Prešova má stěžovatel nárok na to, aby mu do základny pensijní byla započtena také válečná podpora, z níž platil také pensijní příspěvky.

K tomuto odvolání stěžovatelovu vyslovil administrativní výbor rozhodnutím ze dne 16. prosince 1919, že se při vyměření může započítati válečný přídavek. Válečným přídavkem vyrozumíval, jak později městské radě k jejímu dotazu sdělil, válečnou podporu podle zák. čl. XV.: 1915, čímž patrně minil zák. čl. XV.: 1917.

¹⁾ Stejně v nálezu z téhož dne č. 14804.